

עין משפט גור מצוה

ק"ו א מ"י פ"ו מ"ל
 טהדרין ה"י סמ
 לאין ק"ט
 ק"ח ב מ"י שם הל"ג ג
 ק"ט ג ד מ"ד שם ה"ד
 ו"י כ"ח
 ק"ב ה מ"י שם ט"ו
 הל"ג ח סמ"ג ש"ס
 ק"ב ד מ"י שם ה"ט
 ק"ב ז מ"י שם ה"י
 ק"ב ח מ"י שם ה"ט
 ק"ב ט מ"י שם ה"ט
 ק"ב י מ"י שם ה"ט
 ק"ב י"א מ"י שם ה"ט
 הל"ג ה

תורה

1. ואמר אליו מה המצוה הלאה בין יודך ואמר אשר הבחין בך מאהבה וכו' וכו' י"ג
2. והיא אם בן הבית וק"ש והפילו השפט והקרו לפניו כדי רשעו בנטפח רבדים כה ב
3. אם כל השמר לעשות את כל דברי התורה הזאת הבתובים כספר דוד ליהיא את השם הנכבד והנורא הזה את יי אלהיו והפלא י את מכתו ואת מכות ורעף מכות גולות ונאמנות וחקים רעים ונאמנות
4. דברים כח נח-נט
5. השמרת את דברי הברית הזאת ועשיהם אמת לעמך תשבילו את כל אשר תעשה
6. דברים כח
7. והוא רחום יכפר עון להשבות את הלב והרבה להשיב אפולו ועיר כל המות תהלים ע"ח

לענין רש"י

דקשו"ט א
 רש"י דק"ו א
 תפ

מוסף רש"י

מנין שהוא טובם את הארבעים או מנין ארבעים נמסר ארבעים מנינא השאף דכתיב נמסר ארבעים שמתע והסו לגמרי עד אופו מען שאלו על גשיות אלה לגמרי שטותן של ארבעים וסוד רש"י י"ד ר"א כופה לטן אשירה וסודא אל וסוד כופה הוסיף לו שלח כ"ד למי שפיר מלקות עוד רצועה אחת יומר על מה שמאמרו כ"ד שיכול לקבל (ב"ק ק"ג)

כ"ב:

אלו הן הלוקין פרק שלישי מכות

ואמדו שאין יכול לקבל פטור. דכיון דנמכוה בבית דין ולקה קלת כגי ליה זכאי אבל לא לקה אלא אמדוהו לארבעים וחזרו ואמדו שאין יכול לקבל כולם לא מיעט דאין רשאין לגרוע האומד אלא לוקה אחר זמן. והכי נמי אם אמדוהו לשמונה עשר ומשלקה חזרו ואמדו שיכול עדיין לקבל ארבעים פטור משום דלקה אבל לא לקה רשאין להוסיף על אומד ראשון: **גמ'** כמה עשאי שאר אינשי. כמה שטיים הללו רוב בני אדם: ורמינאו אמדוהו לקבל ארבעים וחזרו (א) ואמדו שאין יכול פוטריין אוסו. אע"ג דלא

מסורת הש"ס

(א) קדושין לב: וע"ש
 (ב) וז"ל וכו' בין בחפזין
 (ג) ומכאן דכתיב כי נקלה מלה לגמרי כ"כ ח"ס סוטה
 (ד) ד"ה והבנתו (ו) וממא
 דלחמך לקמן כ"כ ספ"ה
 ושתי רצועות תג של
 המור מוכה דנמטה לא
 תג של המור וכן נמטה
 כמספיות למה וכו' א"ת
 ושתי רצועות עולות
 וכו' (ז) כ"כ פ"ד: (ח) שם
 (ט) ויכול ואמר סוטה
 לטן חוה פידוש רחא לא רכי
 העיר: (י) ה"ד"ה רש"י

הגהות הב"ח

(א) ג"כ וחזרו ואמדוהו
 ואמר שאין יכול לקבל:
 דהס טעו באומד הלך כי אמדו
 תמלה לארבעים וחזרו ואמדו כי חזרו
 שאין יכול לקבל אם לקה מקצתן
 פוטריין אותו שהרי נמכוה ואם לא לקה
 הרי הוא כמי שלא אמדוהו כלל ועכשיו
 הוא דמעטיו דבניה ואמדו אין יכול
 וממתיין לו עד שיכירא ויהיו אומדין
 אותו אומד הראוי לו וכן אמדו תמלה
 ל"י"ט וכו' חזרו ואמדו שיכול לקבל
 ארבעים איננלי מילתא דטעו באומד
 ראשון דאיתו ואלך אם לקה ככר
 כל השמונה עשרה פוטריין אותו דכיון
 דיאלא מב"ד ככר ביוון כ"ד הוא להחירו
 אבל לא לקה רשאין להוסיף על אומד
 ראשון דאיתו כלום: וברייסא כדאמרוהו
 למחר או לומא אורחא. ליום אחר
 דההוא ודאי אומד נגמור הוא שיפה
 עיינו שהיה יכול זה לקבל עד אותו
 יום כך וכן מכות אלה נשמנה והכמיש
 הלך כי אמדוהו לארבעים עד יום
 פלוני וכשהגיע יום פלוני אמדו שאין
 יכול לקבל כולם ראשון אומד
 גמור היה ואולי ושמנה ומתקלקל
 שאין יכול לקבל פטור אע"פ שלא לקה
 שהרי נמכוה באותו אומד וכי אמדוהו
 נמי לשמונה עשרה עד יום פלוני
 וכשהגיע יום פלוני אמדו שיכול לקבל
 ארבעים אין לוקה אלא אומד ראשון
 דאומד גמור היה כך נראה לרבי.

ואמדו שאין יכול לקבל ארבעים פטור אמדוהו לקבל שמונה עשרה ומשלקה אמדו שיכול הוא לקבל ארבעים פטור: **גמ'** מ"ט אי כתיב ארבעים במספר הוה אמינא ארבעים במניינא השתא דכתיב במספר ארבעים מנין שהוא סוכם את הארבעים אמר רבא כמה טפשיאי שאר אינשי ידקיימי מקמי ספר תורה ולא קיימי מקמי גברא רבה דאילו בס"ת כתיב ארבעים ואתו רבנן בצרו הודא: רבי יהודה אומר ארבעים שלימות וכו': אמר ר' יצחק מאי טעמא דרבי יהודה דכתיב ימה המכות האלה בין יודך ואמר אשר הכתי בית מאהבי ורבנן ההוא בחינוקות של רבן רבן וכו' דכתיב: אין אומדין אלא בככות האריות

וכו': לקה אין לא לקה לא ורמינאו אמדוהו לקבל ארבעים וחזרו (א) ואמדו שאין יכול לקבל ארבעים פטור אמדוהו לקבל שמונה עשרה וחזרו ואמדוהו שיכול לקבל ארבעים פטור אמר רב ששת לא קשיא הא דאמרוהו ליומי הא דאמרוהו למחר ולומא אורחא: **מתני'** עבר עבירה שיש בה שני לאוין אמדוהו אומד אחד לוקה ופטור ואם לאו לוקה ומתפרא חזרו ולוקה: **גמ'** והתניא אין אומדין אומד אחד לשני לאוין אמר רב ששת לא קשיא והא דאמרוהו לארבעים והרא דאמרוהו לארבעים ותרתי: **מתני'** כיצד מלקין אותו כופה שתי ידיו על העמוד הילך והילך וחזן הכנסת וכו' ואחו בבגדיו אם נקרעו נקרעו ואם נפרמו נפרמו עד שהוא מגלה את לבו והאבן נתונה מאחוריו חזן הכנסת עומד עליו רצועה בידו של עגל כפולה (א) אחד לשנים ושנים לארבעה ושתי רצועות של המור עולות ויורדות בה ידה טפח ורחבה טפח וראשה מגעת על פי כריסו ומכה אותו שליש מלפניו ושתי ידות מלאחריו ואינו מכה אותו לא עומד ולא יושב אלא מוטה שנאמר והפילו השופט והמכה מכה בידו אחת בכל כחו והקורא קורא א'ם לא תשבור לעשות וגו' והפלא א'ת ה' מכותך ואת מכות וגו' והזור לתחלת המקרא (א) וישמרתם את דברי הברית הזאת וגו' והותם והוא רחום יכפר עון וגו' וחזרו לתחלת המקרא והוא מתחת ידו פטור והוסיף לו עוד רצועה אחת ומת הרי זה גולה על ידו נתקלקל בין ברעיו בין במים פטור רבי יהודה אומר האיש ברעיו והאשה במים: **גמ'**

לישגא אחרינא ממני דאמרוהו ליומיה לקבל ארבעים והלך אין פוטריין אותו אלא אם כן לקה דודאי יהא זו כח לקבל קלת מן המכות אמדוהו לקבל ליום או ליומים ודאי אין זו כח ואם חזרו בהם פטור מיד וכן קיבל ר' מתי"ע. ולא נהירא דמשום דאמרוהו ליומיה אמאי כיריא לן סיהא זו כח לקבל קלת מן המכות הם אומדין שאין יכול ואין אמריין לילקי ולימות ועוד דאם לקה אמריין נמתייין ולא דמלקיין ליה לכתמלה. מ"ר: **מתני'** עבירה שיש בה שני לאוין. כגון חורש בשור וחמור וכלאים ככרם: **ואם לאו.** דלא אמדוהו אומד אחד אלא ללאו אחד אמדוהו תמלה לוקה ומתפרא: **גמ'** אמדוהו לארבעים וחזרו. כל מה שאומדין עליו עד שלשים ותשע חבתינן משום חד לאו דכך הוא דניו למלקות ארבעים חקר אחת על לאו אחד ואם מוסיפין עליו אפילו שלש מכות דהוה לכו ארבעים וחמתי חבתינן אותן שלש אומד ללאו האחד ואם לא הוסיפו אלא שמים מכות דהוה לכו ארבעים ועוד נקראו וסודר לאו אחד ומתפרא וחזר ולוקה דמכות שאין ראיות להשלים לא מלקיין ליה: **מתני'** על העמוד. ען אחד נקרא בקרקע וגביה כנגד שתי אמות או אמה וחצי והוא ככוף ומוטה על אותו העמוד כאלם הנסמך על כרית דלת ותולה ידיו למטה וכופתיין לו ידיו בצדי העמוד: חזן. שמה הקבל ואלא שמעתי זו שום משמעות: נפרמו. דקשו"ט א' כדנע"ו קריעה של תפירה של מאחוריו. של ניון: **כפולה אחת לשנים.** ועוד רצועה אחת כפולה לשנים היינו שמים רצועות שהן ארבע (א) ואותן השתי רצועות עולות ויורדות בה כלומר אותן שתי רצועות היו תלויות באמצע הרצועה. ושל חמור לקיים בהן יבא מי שמכיר אבוס בעליו כו': (א) סיהא מכה. וכשהוא מגביה ידו ומוריד הן עולות ויורדות כך קיבל רבי מעיקרא ולא נהירא. לשון אחר מפי רבי עולות ויורדות כן דרך תפירה של רצועה תוחב ראש רצועה נקב נקב כנגד מטה וחזר ותוחב נקב נקב אחר דרך מעלה ונראה כמעלה ומוריד: **ידה טפח.** מקל שתלוי בה ארכה טפח ורצועה עגמה רחבה טפח ומגעת עד פי כריסו שמשער כך כשהוא מכה כלה ראשה של רצועה נפי כריסו בתחלת כריסו שהמכה עומד בל המוכה ומכה אותו ברוחב גבו הלך אורך הרצועה ברוחב כל גבו עד מקום שתחיל שם הכרס. ואף ע"ג דאמרן לעיל האבן נתונה לה לאחוריו אע"פ"כ היה הוא משלחף עצמו לגד לכו והיה מכה ברחבו: **שליש מלפניו.** על הבטן ושתי ידות מאחוריו. בגמרא מפרש טעמא: והקורא קורא א'ם לא ששומר. הא מיעטט שפיעט לן דנע"ו קריאה כדאמרן (בכריתות) ודף (א). בקורת תהיה בקרייה תהא דלכתי קאמי וכו': והקורא: **אם מה ספס ידו פטור.** דשליש כ"ד הוא האמרן לעיל (א). יאלא האב המכה את בנו ואלת כ"ד: **הוסיף לו רצועה.** על האומד ומת ה"ו גולה על ידו ולא דמי להכהו עשרה בני אדם בעשר מקלות דאמרין בהשטרין (סנהדרין דף ע"ח). כולן פטורין דהיא אוקימנא לה בגוסס כ"ד אדם: **נתקלקל כו' פטור.** דכתיב ונקלה והרי נקלה: **גמ'**

אין

הגהות הגר"א

(א) בחפזין ובחפזתם א
 ט"ו עד לתלת המקרא
 ושתי ידיו יתא כריסומל
 ע"י רש"י ויבגריה א"ת
 פ"ס מ"ו: